

Bederlag for de Emolumenter, de mistede ved Prindsessens Død; at de Pensioner, der udrædedes af Prindsessens til Betjente, der alt var affædige i hendes levende Live, skulle overtages af Statskassen, og at de Betjente, der ved Prindsessens Død endnu vare i activ Tjeneste hos hende, skulle, forsaavidt de havde staaet i hendes Tjeneste mindst i 10 Aar, nyde Pension efter de for Statsembedsmand i Almindelighed gjældende Regler. Ligeledes skulle vi tilføje, at Prindsessens Bo endnu ikke er sluttet, saa at det endnu ikke vides, om Pensionerne kunne udrædes deraf eller ikke.

Udvalget er overbevist om, at de vedkommende Personer hverken have noget Retts- eller ubetinget Villighedskrav paa Statskassen. Udvalget er vel enigt med Commissionsarierne i Prindsessens Bo, naar de mene, at „de Forudsætninger, som efter den tidligere bestaaende Kongelov og efter den i Genhold til denne udviklede Retstilstand gjorde sig gjældende“, ville være at lægge til Grund ved at bestemme Statskassens Forpligtelse i saa Henseende; men vi kunne ikke skjønne, at der efter hele denne Retstilstand paaligger Staten nogen saadan Forpligtelse. Kongelovens § 22 foreskriver, „at de kongelige Døtre og Søstre skulle med fyrsteligt Underhold forsynes, indtil de med kongelig Villie og Betskab træde i Ægtefælsstand, da de med en fyrstelig Brudestat i rede Penge skal forsynes efter Kongens eget milde Behag, og derimod fraskrive sig fra nogen videre Underhold hos Kongen for dem, eller for deres Børn at søge og begjere.“ Det er i det foregaaende vist, at den paagjældende Prindsesse, som ved sit Giftermaal ikke alene fik en „Brudestat i rede Penge efter Kongens eget milde Behag“, men endog en meget rundelig aarlig Underholdning, har udstedt et saadant Fraskrivesdocument, som i Kongeloven foreskrives. Nu er det vel i Finansministerens Erklæring over de indkomne Andragender om Pensionering bemærket, at den nævnte Afkaldsact og den samme forudgaaende Ægtepagt, i hvis § 2 det skal hedde, „hvorimod Hendes Høiheds Hoffstat og Hofholdning lønnes og beløstes af Høifamme uden videre Pengetilskud af Vor Kasse,“ kun kan have sigtet til den „levende

Prindsesses Hof“, hvorfra der ikke ligefrem skulde kunne sluttet, „at Prindsessen ogsaa efter sin Død, altsaa hendes Bo, skulde bære de Pensioner, der vedkom hendes Hoffstat“; men, ligesom en saadan Fortolkning ikke synes hjemlet i de anførte Ord af Ægtepagten eller i de Udtryk, som bruges i Afkaldsdocumentet, hvis naturlige Mening synes at være den, at den eneste Forpligtelse, Statskassen paatog sig med Hensyn til denne Prindsesse, var den at give hende Brudestaten og et aarligt Underhold, saalænge hun levede, saaledes hjemles ogsaa en saadan Forstaaelse baade ved Kongeloven, ifølge hvilken ikke en Gang en bortgift Prindsesses Børn under nogen Omstændighed have noget Krav paa Statskassen, og i den almindelige Lovgivning, hvorefter jo Kvindens Forsørgelse og de Forpligtelser, hun lovligen kan paadrage sig, ved Ægtefæltet gaae over paa hendes Mand og, forsaavidt hun bliver Enke, ene hvile paa hende og hendes Bo. Denne vor Mening vinder ogsaa en meget stærk Bestyrkelse i den anførte kongelige Resolution af 1828, især naar denne sammenlignes med den ministerielle Indstilling, der kun for det Tilfælde, at den paagjældende Afinding blev overtaget af Statskassen, gaar ud paa, at der skulde gives Regler for Hofbetjentenes Pensionering, hvoraf kan sluttet, at man har anseet det som en Selvfølge, at naar Afindingen efter den kongelige Resolution blev anseet som Statskassen uvedkommende, maatte enhver følgende Pension ogsaa være det. Hertil kommer, at det, saavidt vides, er uden Exempel i vor med Pensioners Tilstaaelse saa rundelige Fortid, at Betjentene hos en afdød Prindsesse, der havde været gift med en fremmed Fyrste, ere blevne pensionerede af Statskassen. Heller ikke skjønne vi, at nogen af de vedkommende Betjente ved den Maade, hvorpaa de ere blevne antagne i Prindsessens Tjeneste, have faaet noget Krav paa Statskassen; thi vel har Hofchefen en kongelig Resolution for sin Udnævnelse, og vel siges det, at en lignende skulde mundtlig være givet for Hofdamen, men Udvalget feiler vist ikke i at antage, at disse Resolutioner, hvorefter Vedkommendes Lønninger ikke blive overtagne af Statskassen, ene blev søgte og givne